

Arrest

nr. 253 022 van 19 april 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 20 september 2019 België binnen met een paspoort en identiteitskaart en verzoeken op 2 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 26 november 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 16 februari 1969 in San Miguel (San Miguel) geboren te zijn. U bent getrouwd met W. J. G. D. M. (...). Samen met jullie kinderen woonden jullie in de Urbanizacion Valle Verde 4 in Apopa (San Salvador). U werkte als vrachtwagenchauffeur en verkoper.

Op 7 maart 2019 klopten 's nachts een aantal bendeleden aan, ze wilden dat u hen naar het centrum van Apopa bracht. U hebt dat gedaan. Een van de bendeleden was El Secco.

Op 4 of 5 mei kwam El Secco zeggen dat het hoofd van de bende had beslist dat u renta zou moeten betalen omdat u een eigen wagen had. Als u niet betaalde zouden ze de auto beschadigen. U betaalde 20 dollar per maand. Een aantal maanden waren er geen problemen.

Op 23 augustus, om 1 uur 's nachts kwamen El Secco en El Tomatillo aankloppen. Ze waren geagiteerd en wilden uw hulp om uit de kolonie geraken. In de verte hoorde u sirenes. U weigerde hen te transporteren. Daarop beledigden zij u en vertelden ze elkaar dat u ervoor zou boeten.

Op 30 augustus benaderde een bendelid, El Palabrero, u en uw vrouw. Omdat u de bende de week voordien niet had geholpen, had het hoofd van de bende beslist dat jullie weg moesten uit de kolonie. Als jullie niet weggingen zou er een aanslag gepleegd worden op jullie leven. Hij toonde een wapen. U stemde in en zei dat jullie zouden vertrekken. Jullie vertrokken naar uw schoonzus, daar bleven jullie tot jullie vertrek uit El Salvador.

Op 19 september 2019 verliet u El Salvador. Een dag later kwam u aan in België. Hier diende u op 2 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort, identiteitskaart, arbeidskaart, rijbewijs, de paspoorten van jullie kinderen en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart de bende 18 te vrezen, zij bedreigden u en uw gezin (CGVS, p. 11-12, punt 96-99).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een

sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uw problemen met de bende vloeien voort uit het incident van 23 augustus. Omdat u El Secco en El Tomatillo toen niet wilde helpen door hen te transporteren, beval de bende jullie een week later de kolonie te verlaten (CGVS, p. 10-11, punt 93-94). U slaagt er echter niet in het incident van 23 augustus aannemelijk te maken. Twee bendeleden, waaronder uw buurman, klopten op een avond aan uw deur. De twee bendeleden leken bezorgd en geagiteerd, in de verte hoorde u sirenes. Toen ze u vroegen hen uit de kolonie te brengen, weigerde u.

Uw verklaringen over het verloop van dit incident op 23 augustus zijn opmerkelijk en komen bezwaarlijk overeen met informatie over de controle en de almacht van de bendes in El Salvador over de mensen in hun wijk. Hieruit blijkt het volgende: "They want control, obedience, silence. If that doesn't happen they will kill you. Strict compliance is also required from people living in the territory a gang controls. The absolute requirements are to be loyal, to ver, oír y callar or "see, hear and shut up" and to comply with demands. The lives of gang members and residents are affected by anything from curfews to rules determining clothing and haircuts, and any infraction – real or suspected – is punished with a severity the gang deems commensurate with the "offence". Betrayal is punishable by death, while resistance may incur violence to force compliance or a credible death threat." Het gebruik van geweld door bendeleden is een alledaags gegeven: "potential members commit violent acts to be considered for membership and ultimately to gain entry; they are then beaten into the gang in a ritual that has left more than one permanently scarred; they move up the gang ladder by "putting in the work" and showing "commitment," euphemisms for committing violent acts in the name of the gang."

Op 7 maart had u de bendeleden geholpen toen zij vervoer nodig hadden, omdat u schrik voor hen had. Nergens doorheen uw verklaringen vermeldt u bedreigingen tijdens dat incident (CGVS, p. 10, punt 90 en p. 12, punt 103 en DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Over het incident van 23 augustus verklaart u: "De bendeleden werden lastig, ze zeiden me dat er iets met me zou gebeuren als ik niet zou helpen. Ze bleven schreeuwen en ik sloot de deur (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5)." Hier is sprake van een bedreiging. Tijdens uw onderhoud op het CGVS legt u uit hoe serieus bedreigingen van een bende dienen genomen te worden (CGVS, p. 18, punt 168). Dat u op 23 augustus de eis van die bendeleden om vervoer openlijk weigert is zeer opmerkelijk. Ze riepen op u en zijn u beginnen beledigen, maar stapten gewoon weg (CGVS, p. 11, punt 93). Dat u bendeleden die dringend uw hulp nodig hebben zo gemakkelijk kan weigeren en zij vervolgens gewoon wegstappen, zonder dat zij iets ondernemen, doet ernstige vragen rijzen. Dat het vervolgens nog eens een week zou hebben geduurd vooraleer jullie benaderd werden na jullie openlijke weigering hen te helpen is nog vreemder. Dergelijke handelwijze van deze bendeleden komt geenszins overeen met informatie over het bendegeweld in El Salvador en over de macht die zij uitoefenen over de bevolking.

Gevraagd waarom de bende een week zou wachten om jullie te benaderen verklaart u: "Ik veronderstel, de bendeleden hebben het hoofd, de bazen. Die toestemming moeten geven om iets te doen. Ik veronderstel dat ze misschien een keer per week samen komen en daar zo'n beslissingen maken. Dus dat ze op zo'n samenkomst hebben gezegd: kijk, dit is er vorige week gebeurd. Zij wilden niet meewerken. Wat doen we hieraan (CGVS, p. 17, punt 157)?" U weigerde bendeleden in nood te helpen, dat zij daar pas na een week op reageren is opmerkelijk. De uitleg die u daaraan koppelt kan niet overtuigen.

Uw verklaringen over de aard van jullie problemen met bende 18 zijn ook inconsistent. Zo blijkt uit uw vrije relaas dat de bende enkel wilde dat jullie de wijk te verlieten. Indien jullie zouden blijven of de politie verwittigen zouden ze jullie vermoorden (CGVS, p. 11, punt 94). Echter, wanneer later gepeild wordt naar de exacte aard van de problemen met bende 18 en de reden waarom jullie uiteindelijk het land dienden te verlaten verklaart u plots dat ze jullie sowieso willen vermoorden (CGVS, p. 18, punt 169). Gevraagd waarom ze dat dan niet eerder hebben gedaan, verklaart u: "Misschien omdat we

op de eerste keer wel hadden meegewerkt. En ook omdat we die renta betaalden. Dus omdat ik misschien maar één keer had geweigerd, dat ze ons toch nog die kans wilden geven (CGVS, p. 18, punt 170).” Dit is geenszins een overtuigende verklaring voor het feit dat ze jullie lieten gaan hoewel ze jullie, volgens uw verklaringen, net wilden vermoorden.

Verder doet jullie onwetendheid over welke bendes er actief zijn in de wijken van jullie familieleden verder twijfelen aan jullie problemen met bende 18 en jullie gedwongen vlucht uit bende 18-gebied. Zo verklaren jullie niet te weten welke bende er aanwezig is waar uw ouders (CGVS, p. 18, punt 165) en uw schoonouders wonen (CGVS, (...), p. 16, punt 169). Jullie weten ook niet welke bende er aanwezig is in Zacamil, waar jullie jullie laatste dagen in El Salvador doorbrachten bij uw schoonzus (CGVS, (...), p. 16, punt 174). Dat jullie blijkbaar geen enkele navraag hebben gedaan bij familieleden over welke bendes actief zijn in hun wijken doet ernstig twijfelen aan jullie gedwongen vlucht van bende 18 uit jullie wijk. Dat jullie zelfs niet weten welke bende actief was in de wijk waar jullie uiteindelijk zijn ondergedoken uit angst om vermoord te worden door bende 18 doet nog meer twijfelen aan jullie vluchtrelaas.

Voorts zijn uw verklaringen en die van uw vrouw over jullie problemen met bende 18 inconsistent. U verklaart dat de twee bendeleden die bij het incident van 23 augustus betrokken waren El Secco – jullie buurman – en El Tomatillo waren (CGVS, p. 14, punt 128-129). El Secco was aanwezig tijdens het eerste incident op 7 maart 2019 (CGVS, p. 12, punt 103), El Tomatillo niet (CGVS, p. 15, punt 134). Uw vrouw, die u dus meteen nadat de twee mannen vertrokken ingelicht hebt over wat er gebeurd is, verklaart echter expliciet dat de twee bendeleden van 23 augustus niet betrokken waren bij de eerdere incidenten (CGVS, (...), p. 13, punt 137). Dat u zegt dat uw buurman, El Secco, betrokken was bij het incident dat het begin van jullie problemen vormde maar uw vrouw stelt van niet doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over de reden van jullie vertrek.

Het is verder vreemd dat jullie geen enkel idee zouden hebben wat er verder met jullie huis is gebeurd. Gevraagd wie er nu in jullie huis woont, antwoordt u louter dat jullie gewoon alles hebben achtergelaten. Gevraagd wat er met jullie huis is gebeurd zegt u dat jullie het eigenlijk niet gevraagd hebben maar dat over het algemeen zaken gestolen worden en dat men het huis gaat strippen (CGVS, p. 5, punt 44). Dat jullie dan geen enkele navraag zouden hebben gedaan over jullie huis is opmerkelijk. Erop gewezen dat jullie 18 jaar daar hebben gewoond en toch wel wat mensen in de wijk moeten kennen om navraag bij te doen zegt u dat jullie maar één persoon kenden (CGVS, p. 6, punt 45). Dergelijke verklaringen zijn maar weinig overtuigend. Gevraagd waarom jullie niet eens vragen wat er met het huis gebeurd is, zegt u dan uiteindelijk dat jullie ver weg zijn en toch niets kunnen doen.

Voorts is het opmerkelijk dat uw paspoort, alsook de paspoorten van uw vrouw en kinderen, op 27 mei 2019 zijn uitgegeven. De problemen die jullie ertoe aanzetten het land te verlaten gebeurden echter pas drie maanden later, op 23 en 30 augustus 2019 (CGVS, p. 10-11, punt 93-94). In geen van die paspoorten staan stempels die op andere reizen, dan deze naar België (via Madrid), wijzen (doc. 1, 3, 5 en 6). Gevraagd waarom jullie dan al in mei 2019 paspoorten nodig hadden, verklaart u dat jullie plannen hadden voor een daguitstap naar Guatemala. Dat ging niet door omdat u geen verlof kreeg. Echter, burgers van El Salvador kunnen zonder paspoort reizen naar Guatemala. U bevestigt dit uiteindelijk ook zelf. U verklaart dat volwassenen met hun identiteitskaart tussen Centraal-Amerikaanse landen kunnen reizen, een paspoort is dus niet noodzakelijk. Voor kinderen is dat wel het geval (CGVS, p. 19, punt 184). Gevraagd waarom jullie dan allemaal een paspoort aanvroegen, legt u uit dat u een volmacht nodig had om met minderjarigen te reizen en het daarom gemakkelijker was alle vier een paspoort aan te vragen, om problemen daarmee te vermijden (CGVS, p. 20, punt 185). Dit uw kinderen een paspoort nodig zouden hebben om Guatemala te betreden verklaart geenszins waarom u en uw vrouw zelf ook een paspoort aanvroegen. Uw vrouw verklaart hierover echter iets anders: “Zoals ik in het begin zei, hadden we het idee om met de kinderen naar Guatemala te reizen. En voor de kinderen kan je op zich een document aan vragen om met de ouders te reizen. Maar we dachten dat het simpeler was voor hen ook een paspoort te vragen.” (CGVS, (...), p. 19, punt 212). U verklaart dat de kinderen een paspoort nodig hadden, uw vrouw verklaart dat zij met een ander document met jullie mee konden reizen. Los van deze tegenstrijdige verklaringen verklaart de uitleg van uw vrouw ook geenszins waarom jullie uiteindelijk allemaal een paspoort hebben aangevraagd. De vaststelling dat jullie allen een paspoort hebben aangevraagd, lang voordat de problemen waarvoor jullie het land dienden te verlaten ontstonden, doet vermoeden dat jullie reeds eerder van plan waren het land te verlaten, omwille van andere redenen. Dat jullie bovendien geen eensluitende of een overtuigende verklaring over de aanvraag van jullie paspoort weten te bieden versterkt dit vermoeden en wijst op de poging om deze werkelijke redenen van vertrek achter te houden voor de Belgische asielinstanties.

Wat er ook van zij, zelfs indien geloof gehecht zou worden aan de problemen van 23 en 30 augustus, quod non, blijkt niet dat er nog problemen zouden geweest zijn als gevolg van die incidenten. Omdat jullie de bende op 23 augustus niet hadden geholpen, had het hoofd van de bende beslist dat jullie daar niet langer konden wonen. Als jullie niet weg zouden gaan, zouden ze jullie vermoorden (CGVS, p. 16, punt 148). De bendeleden willen dus dat jullie vertrekken (CGVS, (...), p. 17, punt 193). Jullie zijn de dag zelf nog vertrokken thuis en zijn er niet meer geweest (CGVS, p. 17, punt 160-162). Daarmee voldeden jullie dus aan de eisen van de bende. Jullie hadden gehoorzaamd, dus de bende was tevreden (CGVS, (...), p. 18, punt 196). Er is ook niets meer gebeurd, precies omdat jullie vertrokken zijn (CGVS, (...), p. 17, punt 195). Uit jullie verklaringen over het incident van 30 augustus en de nasleep daarvan kan afgeleid worden dat de bende jullie weg wilde uit die kolonie, maar niet meer dan dat. Uw vrouw verklaart dat de bende wilde dat jullie weggingen. Gevraagd of weggaan het probleem dan zou oplossen zegt dat zij dat het bevel inderdaad was om te weg te gaan. Gevraagd of er sindsdien dan nog iets gebeurd is antwoordt zij: "Nee. Omdat we zijn vertrokken" (CGVS, (...), p. 17-18, punt 193-196).

Er is niemand meer benaderd geweest van uw familieleden of kennissen (CGVS, p. 19, punt 180 en CGVS, (...), p. 18, punt 202). Gevraagd of jullie indicaties hebben dat de bendeleden jullie nog gezocht hebben, antwoordt uw vrouw negatief (CGVS, (...), punt 203). Uw antwoord op die vraag is: "[...] Maar ik veronderstel dat aangezien ze ons daar niet meer zien. Dat ze het momenteel zo laten (CGVS, p. 19, punt 181)." Bovendien is er na 30 augustus, dus na jullie vertrek, niets meer gebeurd (CGVS, p. 19, punten 177 en 179). Die elementen versterken het idee dat jullie vertrek uit de kolonie volstond voor de bende. Anderzijds ondermijnen zij uw verklaring dat de bende jullie sowieso wil vermoorden.

Gevraagd waarom jullie niet konden verhuizen, verklaart uw vrouw dat jullie niet konden gaan wonen in een kolonie van de andere bende (CGVS, (...), p. 16, punt 168). Gevraagd of jullie niet naar een wijk konden waar geen bende is, verklaart zij: "Waarschijnlijk bestaat dat, maar ze zijn te duur (CGVS, (...), p. 18, punt 210)." Deze loutere verklaring is niet overtuigend. Jullie woonden immers zelf tot twee jaar geleden in een beveiligde wijk (CGVS, p. 5 punt 39 en CGVS (...), p. 8, punt 75 en 76). U verdiende bovendien 800 à 1000 dollar per maand (CGVS, p. 9, punt 84), uw vrouw verdiende 875 dollar (CGVS, (...), p. 9, punt 89). Zij verklaart dat haar zus, die niet werkt, 700 dollar per maand betaalt om in een beveiligde kolonie te wonen (CGVS, (...), punt 175 en 177). Bovendien verbleven jullie na jullie vertrek uit jullie wijk in de wijk van uw schoonzus en is er daar niets gebeurd. Jullie vonden het zelfs niet nodig zich te informeren naar mogelijke bendes in die wijk. Jullie slagen er niet in aannemelijk te maken dat jullie nergens anders terecht konden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs kunnen hoogstens uw identiteit aantonen. Die staat hier niet onmiddellijk ter discussie. Voor de paspoorten van uw kinderen geldt hetzelfde. Uw arbeidskaart kan staven waar u werkte, ook dat wordt niet meteen betwist. Ook uw huwelijk, gestaafd door uw huwelijksakte, wordt niet betwist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië,

nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert

evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 5 september 1977 in San Buenaventura (Usulután) geboren te zijn. U bent getrouwd met A. R. M. H. (...). Samen met jullie kinderen woonden jullie in de Urbanización Valle Verde 4 in Apopa (San Salvador). U werkte als coördinatrice van het magazijn in het bedrijf H. (...).

Op 7 maart 2019 belden ‘s nachts een aantal bendeleden aan, ze wilden dat uw man hen naar het centrum van Apopa bracht. Hij heeft dat gedaan. Een van de bendeleden was een buurman, zijn bijnaam was El Secco. In totaal waren ze met drie.

In mei kwam El Secco zeggen aan uw man dat hij renta zou moeten betalen, nu hij een eigen wagen had. Als hij niet betaalde zouden ze de auto beschadigen. Uw man betaalde 20 dollar per maand.

Op 23 augustus om 1 uur ‘s nachts kwamen twee jongeren aankloppen. Ze zeiden aan uw man dat hij ze uit de kolonie moest krijgen met zijn wagen, omdat de politie naar hen op zoek was. Het ging om andere bendeleden dan die bij de vorige incidenten. Uw man heeft hen niet geholpen. De bendeleden scholden uw man uit en zeiden dat hij spijt zou krijgen.

Op 30 augustus benaderde een bendelid jullie toen jullie aan het parkeren waren. Het was een soort woordvoerder van de bende. Hij vertelde jullie dat de leiders van de bende kwaad waren omdat jullie de bendeleden niet hadden geholpen. Als jullie in die kolonie wilden blijven wonen, dan moesten jullie samenwerken met hen. Anders zouden ze jullie vermoorden. En aangezien jullie niet wilden samenwerken, moesten jullie de kolonie verlaten. Anders zouden ze jullie vermoorden. Hij toonde een wapen. Hij zei dat jullie moesten vertrekken. Jullie vertrokken dezelfde dag nog naar uw zus in Zacamil (San Salvador), daar bleven jullie tot jullie vertrek uit El Salvador.

Op 19 september 2019 verliet u El Salvador. Een dag later kwam u aan in België. Hier diende u op 2 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs, alsook de paspoorten van uw kinderen. Uw huwelijks- en geboorteakte en uw diploma.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man A. R. M. H. (...). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

"(...)"

U haalt geen andere problemen in El Salvador aan (CGVS, p. 11, punt 104-105 en p. 19, punt 217). Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aantonen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, paspoort, rijbewijs en geboorteakte kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen. Die staat hier niet ter discussie. Voor de paspoorten van uw kinderen geldt hetzelfde. Uw diploma kan enkel uw scholingsgraad aantonen en doet niet ter zake. Uw huwelijksakte kan uw huwelijk staven, maar dat staat evenmin ter discussie.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen

Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissingen dat in geval van vervolging door georganiseerde misdaadbendes in El Salvador veelal geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.”

Waar in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen over het verloop van het incident op 23 augustus 2019 bezwaarlijk overeenkomen met informatie over de controle en almacht van de bendes in El Salvador over de mensen in hun wijk, repliceren verzoekende partijen het volgende:

“Verzoekende partij vraagt zich eerstens af vanwaar verwerende partij haar citaat haalt. Er is geen enkele referentie vermeld die verzoekende partij toelaat de rest van het rapport na te gaan en te onderzoeken in hoeverre verwerende partij al dan niet selectief te werk is gegaan bij het citeren van deze bron. Noch kan de waarde of de objectiviteit ervan worden nagegaan.

Wat er ook van zij, het is niet omdat de bende niet op een bepaalde manier heeft gehandeld die verwerende partij verwachtte – conform de voor haar beschikbare bronnen – dat verzoekende partij niet de waarheid zou hebben verteld over wat haar is overkomen. In haar geval werden zij en haar gezin verplicht om de kolonie te verlaten, zoniet zouden zij worden vermoord.”

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen overweegt dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker op 23 augustus 2019 de eis van de bendeleden om hen te vervoeren openlijk weigert en dat de handelswijze van de bendeleden geenszins overeenkomt met informatie over het bendegeweld in El Salvador en over de macht die zij uitoefenen over de bevolking, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Op 7 maart durfde zij de bendeleden te helpen omdat zij dat kon doen met het wagen van haar werk. Dit viel voor de politie veel minder op en zij was moeilijker te identificeren. Echter op 23 augustus zou zij hen moeten vervoeren met haar eigen wagen. Niet alleen zou dat in het oog springen van de politie (verzoekende partij hoorde de sirenes in de achtergrond) en riskeerde zij eveneens als bendelid

beschouwd te worden, zij zou in een andere zone ook opvallen voor andere bendes en haar leven nog meer in gevaar brengen. Ook al wist verzoekende partij dat er zware gevolgen verbonden zouden zijn aan het weigeren om de benedeleden te helpen op 23 augustus, het alternatief was nog gevaarlijker.

Dat verwerende partij het 'opmerkelijk' vindt dat de bende een week zou wachten om actie te ondernemen ten aanzien van verzoekende partij kan haar niet verweten worden. Immers, zij heeft geen zeggenschap of controle over het doen en laten van de benedeleden. Dat argument houdt dan ook geen steek.

Het gaat ook niet op om van verzoekende partij te verwachten dat zij weet waarom de benedeleden zouden wachten om haar te vermoorden"

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij inconsistente verklaringen hebben afgelegd over de aard van hun problemen met de bende 18, menen verzoekende partijen dat de commissaris-generaal zich puur op zijn eigen subjectief aanvoelen baseert om hun relaas in twijfel te trekken en niet op gegronde argumenten en/of tegenstellingen die aan hen te wijten zouden zijn.

Verder achten verzoekende partijen de kritiek van de commissaris-generaal niet ernstig in zoverre hij twijfelt aan hun problemen met de bende 18 en hun gedwongen vlucht uit het gebied dat de bende controleert omdat zij niet weten welke bendes er actief zijn in de wijken waar hun familieleden wonen. Zij vragen zich af of zij dan worden verwacht exact te weten welke bende waar aanwezig is. Het is volgens hen ook niet zo dat *"dat altijd zo zwart en wit is en/of dat men er te koop mee loopt"*.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistenties tussen hun verklaringen over hun vermeende problemen met de bende 18 repliceren verzoekende partijen dat verzoekster nooit haar gehoornota's heeft gekregen aangezien die naar een verkeerd adres werden opgestuurd. Zodoende kon zij deze niet nakijken en eventuele opmerkingen overmaken en kunnen vermeende tegenstellingen hen dan ook niet worden verweten, zo argumenteren zij.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de door hen neergelegde paspoorten op 27 mei 2019 werden uitgegeven terwijl de problemen die hen ertoe aanzetten hun land van herkomst te verlaten pas drie maanden later gebeurden, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Verwerende partij doet uitschijnen alsof het aanvragen van een paspoort een criminele daad zou zijn. Verzoekende partij heeft verklaard dat de kinderen een paspoort nodig hadden voor een reis naar Guatemala. De beëdigde verklaring die eveneens mogelijk zou zijn geweest, was eenmalig geldig. Daarom kozen zij ervoor om een paspoort aan te vragen voor de kinderen. Gezien ook verzoekende partij en haar echtgenote geen paspoort hadden, hebben zij beslist om eveneens paspoorten aan te vragen

Verzoekende partij heeft geen idee of de bendes hen nog hebben gezocht in EL Salvador. Uiteindelijk hebben zij gedaan wat er van hen verwacht werd: zij hebben de kolonie verlaten. Indien zij zouden terugkeren, zouden de benedeleden hun bedreigingen omzetten in daden."

Verzoekende partijen stellen verder dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat zij met de dood werden bedreigd en geen kant meer op konden. Zij stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, hij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot de algemene veiligheidsituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel *"El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay"* uit

The Guardian van 22 november 2019 en het artikel "A Nation Held Hostage" van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

"Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte."

Verzoekende partijen besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 31 maart 2021 legt verwerende partij in beide zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin onder meer wordt gerefereerd aan de COI Focus "El Salvador. Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020 en de COI Focus "El Salvador: Retour au pays des ressortissants" van 17 december 2020.

3.2.3. Op 6 april 2021 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij fotokopieën van de overlijdensakte van verzoekers vader en een legalisatie van de handtekening op deze overlijdensakte voegen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van persoonlijke problemen met de bende 18, die controle uitoefende in de wijk van Apopa waar zij gedurende de laatste achttien jaar voor hun vertrek hebben gewoond. Drie bendeleden zouden in de nacht van 7 maart 2019 bij hen thuis zijn langsgelopen en aan verzoeker hebben gevraagd om hen naar het centrum van Apopa te brengen met de vrachtwagen die hij van zijn werkgever mocht gebruiken. Verzoeker zou dit gedaan hebben uit schrik voor represailles indien hij zou weigeren. Omdat de vrachtwagen uitgerust was met een gps-systeem zou verzoekers werkgever te weten gekomen zijn dat verzoeker ermee op een vreemd uur naar een vreemde plaats was geweest en hem hiermee hebben geconfronteerd. Verzoeker zou hebben verteld wat er gebeurd was, waarop zijn werkgever zou hebben besloten hem de vrachtwagen niet meer uit te lenen. In april zouden verzoekende partijen besloten hebben een eigen wagen aan te schaffen. Op 4 of 5 mei 2019 zou één van de bendeleden die er op 7 maart 2019 bij was verzoeker benaderd hebben en hem hebben laten weten dat de bendeleider had beslist dat hij voortaan een maandelijkse bijdrage (*renta*) van twintig dollar diende te betalen omdat hij een eigen wagen had. Om verdere problemen te vermijden zou verzoeker dit gedaan hebben. Op 23 augustus 2019 zouden 's nachts twee bendeleden, waaronder opnieuw het bendelid dat betrokken was bij de eerdere confrontaties, bij verzoekende partijen hebben aangeklopt en verzoeker gevraagd hebben hen uit de kolonie te voeren met zijn wagen. Verzoeker zou dit geweigerd hebben, waarop de bendeleden kwaad werden en hem beledigden. Nadat ze rechtsomkeer hadden gemaakt zou verzoeker gehoord hebben hoe ze tegen elkaar zeiden dat hij hiervoor zou boeten. Op 30 augustus 2019 zouden verzoekende partijen benaderd zijn door een bendelid dat hen op gezag van de bendeleider van de buurt opdroeg uit de *colonia* te vertrekken omdat zij de andere bendeleden een week eerder niet hadden willen helpen. Indien verzoekende partijen hier geen gehoor aan zouden geven, zouden zij dat bekopen met hun leven. Verzoekende partijen zouden ook te horen hebben gekregen dat ze de politie er zeker niet mochten bijhalen, want dat ze in dat geval zeker zouden worden vermoord. Verzoeker zou het bendelid aangemaand hebben tot kalmte en hem verzekerd hebben dat ze zouden weggaan. Daarop zouden verzoekende partijen enkele spullen hebben verzameld en met hun kinderen naar het huis van verzoeksters zus zijn gegaan, waar zij zouden zijn gebleven tot aan hun vertrek uit El Salvador op 19 september 2019. Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen verzoekende partijen te vrezen dat de bendeleden hun bedreigingen zullen uitvoeren en hen of hun kinderen zullen vermoorden.

Ter staving van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van hun paspoorten, van de paspoorten van hun kinderen, van hun identiteitskaarten, van hun rijbewijs, van hun huwelijksakte, van de arbeidskaart van verzoeker, van het diploma van verzoekster, van de geboorteakte van verzoekster en van de factuur van hun vliegtickets (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6+B, map met 'documenten'). Deze documenten bevatten informatie met betrekking tot de identiteit van verzoekende partijen en die van hun kinderen, hun burgerlijke staat, hun werk en scholingsgraad en hun reis naar België. Dit zijn elementen die *in casu* niet ter discussie staan, maar geen verband houden met de kern van hun vluchtrelaas.

Gelet op het voorgaande, volstaan de neergelegde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het relaas van verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de door hen voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde vluchtmotieven.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen inconsistente verklaringen hebben afgelegd over de precieze aard van de bedreiging die de bende 18 ten aanzien van hen zou hebben geuit. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

"Zo blijkt uit uw vrije relaas dat de bende enkel wilde dat jullie de wijk te verlieten. Indien jullie zouden blijven of de politie verwittigen zouden ze jullie vermoorden (CGVS, p. 11, punt 94). Echter, wanneer later gepeild wordt naar de exacte aard van de problemen met bende 18 en de reden waarom jullie uiteindelijk het land dienden te verlaten verklaart u plots dat ze jullie sowieso willen vermoorden (CGVS, p. 18, punt 169). Gevraagd waarom ze dat dan niet eerder hebben gedaan, verklaart u: "Misschien omdat we op de eerste keer wel hadden meegewerkt. En ook omdat we die renta betaalden. Dus omdat ik misschien maar één keer had geweigerd, dat ze ons toch nog die kans wilden geven (CGVS, p. 18, punt 170)." Dit is geenszins een overtuigende verklaring voor het feit dat ze jullie lieten gaan hoewel ze jullie, volgens uw verklaringen, niet wilden vermoorden."

Verzoekende partijen doen aan deze vaststelling geen afbreuk waar zij de commissaris-generaal verwijten zich louter op zijn eigen subjectief aanvoelen te baseren en niet op gegronde argumenten en/of tegenstellingen die aan hen te wijten zouden zijn. De vaststelling dat verzoekende partijen enerzijds verklaren dat de bende hen weg wilde uit de *colonia* en hen slechts zou vermoorden indien ze dit niet zouden doen en anderzijds aangeven dat de bende hen hoe dan ook zou vermoorden omwille van het feit dat zij eerder niet hadden gehoorzaamd, maar niet afdoende verklaren waarom zij nog de kans kregen om te vertrekken, vindt steun in het administratief dossier en ondermijnt de geloofwaardigheid van hun relaas. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze vaststelling aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de gebeurtenissen die volgens hen de directe aanleiding vormden voor hun vertrek, met name het incident op 23 augustus 2019 waarbij twee bendeleden verzoeker kwamen vragen om hen uit de *colonia* te transporteren en de bedreiging een week later omdat hij dit geweigerd had, niet aannemelijk maken. Zoals ook door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen wordt aangestipt, kan het niet overtuigen dat de bendeleden zich op 23 augustus 2019 zomaar zouden hebben laten afschepen door verzoeker, temeer gelet op de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de bendes in El Salvador strikte gehoorzaamheid eisen van burgers in de gebieden die ze controleren en doortastend en hardhandig optreden tegen al wie hun eisen niet respecteert of zich tegen hen durft te verzetten (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', rapport *"An Atomised Crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van IDMC van september 2018 en rapport *"MS13 in the Americas"* van InSight Crime en CLALS van 2018). Dat bendeleden geagiteerd aanbellen bij verzoeker en zijn dringende hulp vragen om hen uit de kolonie te krijgen, maar vervolgens misnoegd weggaan wanneer blijkt dat verzoeker hen niet wil helpen en niets ondernemen om hem tot gehoorzaamheid te dwingen, strookt niet met het gedrag dat van bendeleden kan worden verwacht in het licht van deze objectieve informatie.

Verder is het niet aannemelijk dat het vervolgens een week zou hebben geduurd vooraleer verzoeker opnieuw zou zijn benaderd in verband met zijn weigering de benedeleden te helpen.

De redenen die verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanhalen om te verklaren waarom verzoeker op 23 augustus 2019 geweigerd zou hebben de benedeleden te helpen en eerder op 7 maart 2019 niet, doen niets af aan de pertinente overweging dat de beschreven reactie van de benedeleden op verzoekers weigering weinig aannemelijk is. Deze redenen zijn dan ook niet relevant. Het komt aan verzoekende partijen toe om de reactie van de benedeleden met concrete en naar behoren gestaafde argumenten te verklaren. Het betoog dat zij geen zeggenschap of controle hebben over het doen en laten van de benedeleden en dat het niet opgaat van hen te verwachten dat zij weten waarom de benedeleden zouden wachten om hen te vermoorden is in deze niet afdoende.

Tevens stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de benedeleden die betrokken waren bij het incident van 23 augustus 2019. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt in hoofde van verzoeker:

“U verklaart dat de twee benedeleden die bij het incident van 23 augustus betrokken waren El Secco – jullie buurman – en El Tomatillo waren (CGVS, p. 14, punt 128-129). El Secco was aanwezig tijdens het eerste incident op 7 maart 2019 (CGVS, p. 12, punt 103), El Tomatillo niet (CGVS, p. 15, punt 134). Uw vrouw, die u dus meteen nadat de twee mannen vertrokken ingelicht hebt over wat er gebeurd is, verklaart echter expliciet dat de twee benedeleden van 23 augustus niet betrokken waren bij de eerdere incidenten (CGVS, (...), p. 13, punt 137). Dat u zegt dat uw buurman, El Secco, betrokken was bij het incident dat het begin van jullie problemen vormde maar uw vrouw stelt van niet doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over de reden van jullie vertrek.”

Verzoekende partijen werpen tegen dat verzoekster de gevraagde kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud nooit gekregen heeft aangezien die naar een verkeerd adres werd opgestuurd. Zodoende kon zij deze notities niet nakijken en eventuele opmerkingen overmaken en kunnen de vermeende tegenstrijdigheden hen dan ook niet worden verweten, zo argumenteren zij. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 11 december 2019 ten aanzien van het CGVS hebben verklaard hun gekozen woonplaats te wijzigen naar Doornweg 4/A001, 9260 Wichelen, doch dat de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster werd verstuurd naar haar vroegere gekozen woonplaats (adm. doss., stuk 4, verklaring: wijziging gekozen woonplaats respectievelijk brief betreffende kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster). Uit het e-mailbericht gehecht aan de brief betreffende de kopie van de notities van verzoeksters persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat deze ook werd overgemaakt aan verzoeksters raadsman. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoekster niet in de gelegenheid was om de notities van haar persoonlijk onderhoud na te kijken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) haar eventuele opmerkingen hierover te bezorgen voor het nemen van de bestreden beslissingen. Bovendien laten verzoekende partijen na desbetreffend opmerkingen te formuleren in hun verzoekschrift en brengen zij geen enkel concreet element of argument aan dat de gedane vaststellingen weerlegt of verklaart.

Voorts dient te worden vastgesteld dat, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de feiten van 23 en 30 augustus 2019, *quod non*, verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het voor hen niet mogelijk zou zijn geweest om verdere problemen met de benedeleden te vermijden, zoals door de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“Omdat jullie de bende op 23 augustus niet hadden geholpen, had het hoofd van de bende beslist dat jullie daar niet langer konden wonen. Als jullie niet weg zouden gaan, zouden ze jullie vermoorden (CGVS, p. 16, punt 148). De benedeleden willen dus dat jullie vertrekken (CGVS, (...), p. 17, punt 193). Jullie zijn de dag zelf nog vertrokken thuis en zijn er niet meer geweest (CGVS, p. 17, punt 160-162). Daarmee voldeden jullie dus aan de eisen van de bende. Jullie hadden gehoorzaamd, dus de bende was tevreden (CGVS, (...), p. 18, punt 196). Er is ook niets meer gebeurd, precies omdat jullie vertrokken zijn (CGVS, (...), p. 17, punt 195). Uit jullie verklaringen over het incident van 30 augustus en de nasleep daarvan kan afgeleid worden dat de bende jullie weg wilde uit die kolonie, maar niet meer dan dat. Uw vrouw verklaart dat de bende wilde dat jullie weggingen. Gevraagd of weggaan het probleem dan zou oplossen zegt dat zij dat het bevel inderdaad was om te weg te gaan. Gevraagd of er sindsdien dan nog iets gebeurd is antwoordt zij: “Nee. Omdat we zijn vertrokken” (CGVS, (...), p. 17-18, punt 193-196).

Er is niemand meer benaderd geweest van uw familieleden of kennissen (CGVS, p. 19, punt 180 en CGVS, (...), p. 18, punt 202). Gevraagd of jullie indicaties hebben dat de benedeleden jullie nog gezocht

hebben, antwoordt uw vrouw negatief (CGVS, (...), punt 203). Uw antwoord op die vraag is: "[...] Maar ik veronderstel dat aangezien ze ons daar niet meer zien. Dat ze het momenteel zo laten (CGVS, p. 19, punt 181)." Bovendien is er na 30 augustus, dus na jullie vertrek, niets meer gebeurd (CGVS, p. 19, punten 177 en 179). Die elementen versterken het idee dat jullie vertrek uit de kolonie volstond voor de bende. Anderzijds ondermijnen zij uw verklaring dat de bende jullie sowieso wil vermoorden."

Bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, worden in de verzoekschriften onverlet gelaten.

In zoverre verzoekende partijen argumenteren dat de benedeleden hun bedreigingen zullen omzetten in daden indien zij naar hun *colonia* zouden terugkeren, dient te worden vastgesteld dat zij er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat zij in El Salvador nergens anders terecht konden. De commissaris-generaal motiveert hierover op pertinente wijze als volgt in hoofde van verzoeker:

"Gevraagd waarom jullie niet konden verhuizen, verklaart uw vrouw dat jullie niet konden gaan wonen in een kolonie van de andere bende (CGVS, (...), p. 16, punt 168). Gevraagd of jullie niet naar een wijk konden waar geen bende is, verklaart zij: "Waarschijnlijk bestaat dat, maar ze zijn te duur (CGVS, (...), p. 18, punt 210)." Deze loutere verklaring is niet overtuigend. Jullie woonden immers zelf tot twee jaar geleden in een beveiligde wijk (CGVS, p. 5 punt 39 en CGVS (...), p. 8, punt 75 en 76). U verdiende bovendien 800 à 1000 dollar per maand (CGVS, p. 9, punt 84), uw vrouw verdiende 875 dollar (CGVS, (...), p. 9, punt 89). Zij verklaart dat haar zus, die niet werkt, 700 dollar per maand betaalt om in een beveiligde kolonie te wonen (CGVS, (...), punt 175 en 177). Bovendien verbleven jullie na jullie vertrek uit jullie wijk in de wijk van uw schoonzus en is er daar niets gebeurd. Jullie vonden het zelfs niet nodig zich te informeren naar mogelijke bendes in die wijk. Jullie slagen er niet in aannemelijk te maken dat jullie nergens anders terecht konden."

Ook deze motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bovendien dient te worden gewezen op de vaststelling dat de door verzoekende partijen neergelegde paspoorten werden uitgegeven op 27 mei 2019, doch dat de problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet hun land van herkomst te verlaten zich pas drie maanden later, op 23 en 30 augustus 2019, zouden hebben voorgedaan. De volgende vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker zijn in dit verband pertinent en vinden steun in het administratief dossier:

"Gevraagd waarom jullie dan al in mei 2019 paspoorten nodig hadden, verklaart u dat jullie plannen hadden voor een daguitstap naar Guatemala. Dat ging niet door omdat u geen verlof kreeg. Echter, burgers van El Salvador kunnen zonder paspoort reizen naar Guatemala. U bevestigt dit uiteindelijk ook zelf. U verklaart dat volwassenen met hun identiteitskaart tussen Centraal-Amerikaanse landen kunnen reizen, een paspoort is dus niet noodzakelijk. Voor kinderen is dat wel het geval (CGVS, p. 19, punt 184). Gevraagd waarom jullie dan allemaal een paspoort aanvroegen, legt u uit dat u een volmacht nodig had om met minderjarigen te reizen en het daarom gemakkelijker was alle vier een paspoort aan te vragen, om problemen daarmee te vermijden (CGVS, p. 20, punt 185). Dit uw kinderen een paspoort nodig zouden hebben om Guatemala te betreden verklaart geenszins waarom u en uw vrouw zelf ook een paspoort aanvroegen. Uw vrouw verklaart hierover echter iets anders: "Zoals ik in het begin zei, hadden we het idee om met de kinderen naar Guatemala te reizen. En voor de kinderen kan je op zich een document aan vragen om met de ouders te reizen. Maar we dachten dat het simpeler was voor hen ook een paspoort te vragen." (CGVS, (...), p. 19, punt 212). U verklaart dat de kinderen een paspoort nodig hadden, uw vrouw verklaart dat zij met een ander document met jullie mee konden reizen. Los van deze tegenstrijdige verklaringen verklaart de uitleg van uw vrouw ook geenszins waarom jullie uiteindelijk allemaal een paspoort hebben aangevraagd. De vaststelling dat jullie allen een paspoort hebben aangevraagd, lang voordat de problemen waarvoor jullie het land dienden te verlaten ontstonden, doet vermoeden dat jullie reeds eerder van plan waren het land te verlaten, omwille van andere redenen. Dat jullie bovendien geen eensluidende of een overtuigende verklaring over de aanvraag van jullie paspoort weten te bieden versterkt dit vermoeden en wijst op de poging om deze werkelijke redenen van vertrek achter te houden voor de Belgische asielinstanties."

De uitleg in het verzoekschrift dat voor hun kinderen een beëdigde verklaring zou hebben volstaan om naar Guatemala te reizen, doch dat deze slechts eenmalig geldig was en zij er daarom voor gekozen hebben om voor de kinderen een paspoort aan te vragen en dat zij ook voor henzelf een paspoort hebben aangevraagd aangezien zij er nog geen hadden, wijkt af van de eerdere verklaringen van zowel verzoeker als verzoekster. Bovendien verklaart deze uitleg nog steeds niet waarom verzoekende partijen voor zichzelf een paspoort hebben aangevraagd indien zij dit niet nodig hadden om naar Guatemala te gaan.

Verder laten verzoekende partijen de bestreden beslissingen volledig ongemoeid, waar de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt motiveert:

“Het is verder vreemd dat jullie geen enkel idee zouden hebben wat er verder met jullie huis is gebeurd. Gevraagd wie er nu in jullie huis woont, antwoordt u louter dat jullie gewoon alles hebben achtergelaten. Gevraagd wat er met jullie huis is gebeurd zegt u dat jullie het eigenlijk niet gevraagd hebben maar dat over het algemeen zaken gestolen worden en dat men het huis gaat strippen (CGVS, p. 5, punt 44). Dat jullie dan geen enkele navraag zouden hebben gedaan over jullie huis is opmerkelijk. Erop gewezen dat jullie 18 jaar daar hebben gewoond en toch wel wat mensen in de wijk moeten kennen om navraag bij te doen zegt u dat jullie maar één persoon kenden (CGVS, p. 6, punt 45). Dergelijke verklaringen zijn maar weinig overtuigend. Gevraagd waarom jullie niet eens vragen wat er met het huis gebeurd is, zegt u dan uiteindelijk dat jullie ver weg zijn en toch niets kunnen doen.”

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die door verzoekende partijen worden bijgebracht middels hun op 6 april 2021 neergelegde aanvullende nota hebben betrekking op het overlijden van verzoekers vader in 1981. Nog daargelaten de vaststelling dat het hier loutere fotokopieën betreft die niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tonen verzoekende partijen niet aan dat er enig verband is tussen de moord op verzoekers vader in 1981 en de persoonlijke vervolgingsfeiten die zij aanhalen ter staving van hun verzoeken. Deze documenten kunnen dan ook geen ander licht werpen op het geheel van de bovenstaande vaststellingen en overwegingen op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan hun vluchtrelaas en beweerde vrees.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun problemen met leden van de bende 18 niet aannemelijk maken en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegevecht en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van

verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN